

"Mamahotely"

1. Jak byste charakterizovala "mamahotely"? Týká se to jen mužů, nebo i žen?

Výraz mamahotel se vžil pro formu společného bydlení zvláště dospělých synů se svými rodiči. Místo aby se dospělí synové osamostatňovali, hledali si vlastní bydlení a budovali své hnízdo, setrvávají v pečující náruči především matek. Někdy se však jedná o oboustrannou symbiózu, kdy syn není nucen řešit, zda se uživí a vybuduje si vlastní živobytí, a na druhé straně matka nepřichází o svého dospělého potomka, který by za sebou zanechal prázdné hnízdo. Ve společnosti se vžilo hovořit o mamahotelu v souvislosti s dospělými syny, nemusí to však být pravidlo. Dalo by se říct, ačkoliv zobecňovat zde skutečně nelze, že ženy mívají větší tendenci se od rodičů osamostatnit ať už tím, že si naleznou samostatné bydlení nebo iniciují sestěhování s partnerem, než by setrvaly v mamahotelu.

2. Proč se dnes mladí lidé "nehnou" do svých bytů, ale raději žijí stále se svými rodiči?

Nezanedbatelnou roli hrají zřejmě ekonomické důvody, jakož i velká nezaměstnanost v některých regionech, na vině je však i nejistota při osamostatňování se a vykročení do svého samostatného dospělého života. Setrváváním v mamahotelu tak mladý dospělý oddaluje chvíli, kdy bude starost o jeho vlastní život jen na něm. V dnešní době nastává zvláštní jev, kdy se pomyslně prodlužuje období puberty. Dítě dozrává do věku dospívajícího dříve než kdysi. Má spoustu snadno dostupných informací, zajímá jej dříve sexualita. Dokáže se záhy samostatně pohybovat v doménách dříve patřících dospělým: v moderních informačních technologiích, vlastní svůj bankovní účet. Dítě však v období dospívání také déle, než tomu bylo dříve, setrvává, neschopno (či neochotno) převzít zodpovědnost samo za sebe. Ve společnosti je tak spousta nevypočitatelných pubertáků velmi různého věku.

3. Kdy je podle vás na čase zavřít mamahotel a děti postrčit do samostatného života?

Snažme se, aby u našeho dítěte vůbec nedošlo k myšlenkám na obývání mamahotelu. K samostatnosti a přiměřené zodpovědnosti sám za sebe lze vychovávat i dítě útlého věku. Na druhé straně jsou otázky, které dětem rozhodovat nepřísluší. Dítě není malý dospělý se stejnými právy a povinnostmi, jako mají jeho rodiče. Nechme dětem jejich dětství a zdravě je vedme po malých krůčcích k tomu, aby si stále více svých záležitostí byly schopny vyřešit samy. Budou na to nakonec i hrdé, že jsou schopny obstát samy.

4. Je to chyba rodičů - nebo se to nedá zobecnit?

Zobecnění tady skutečně moc nefunguje. Ve společnosti nastaly po roce 1989 změny, na které vlastně nikdo nemohl být pořádně připraven. Po generace zde žili lidé v nějakých stereotypech, které najednou přestaly fungovat. Do toho jsme celosvětově zakotvili v éře kultu dítěte, který paradoxně dětem samotným může ve finále škodit. Nedotknutelnost dítěte a jeho zbožštění se s výchovou k zodpovědnosti sám za sebe dosti vylučuje. K tomu všemu společnost obecně prochází krizí autorit. Rodiče jsou například v případě školního výchovného prohřešku dítěte stále méně ochotni postavit se za učitele svého potomka, spíše žel bojují po boku dítěte proti „zlé škole“ namísto toho, aby dítě

dostalo od rodičovské autority zprávu, že paní učitelka se musí respektovat. Je dobré vést dítě k tomu, aby bylo schopno vyjádřit vlastní názor, na druhé straně je však třeba jej ruku v ruce učit zásadám slušného chování. S potěšením však pozoruji, že se ve společnosti objevuje nemalá část uvědomělého rodičovstva, která se takzvaně vrací zpět ke kořenům a učí své děti starým dobrým zásadám dobrého společenského soužití.

5. Pokud už děti bydlí v mamahotelu, jaká pravidla by měla platit?

Dítě by mělo mít nárok na rodičovskou „náruč“, pokud se studiem soustavně připravuje na své povolání. Jestliže si při studiu začne přivydělávat, mělo by automaticky platit, že si dítě pokryje své vlastní nadstandardní náklady (když chce jet na hory, vyrazí s kamarády za zábavou, chce si pořídit něco nového a nejedná se zrovna o výměnu jediných prošlapaných bot ubohého dítěte za nové, apod.). S blížícím se koncem studia by se potomek měl začít porozhlížet po pracovním místě a také vážně rozmyslet nad samostatným bydlením. Dobrou variantou se zpočátku jeví takzvané sdílené bydlení, kdy se o náklady na pronajatý byt dělí více jeho společných uživatelů. Pakliže by dítě přeci jen ještě nějakou dobu po ukončení studií mělo tendenci setrvávat v bydlišti rodičů, je dobré, aby se na nákladech na bydlení podílelo, nikoliv však symbolicky, ale rovným dílem. Mělo by se také automaticky podílet na udržování společného příbytku, což obnáší úklid, nákupy a podíl na dalších domácích pracích.

PhDr. Magdalena Dostálová

Psycholožka a psychoterapeutka

Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy

Jordana Jovkova 5

143 00 Praha 12 – Modřany

magdalena.dostalova@csspraha.cz